

KO JE KO

Mileta Aćimović Ivkov (1966, Bogatić), diplomirao i magistrirao srpsku književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Piše poeziju, esejistiku i književnu kritiku. Objavio je zbirku poezije *Dno* (1995), za koju je dobio „Brankovu nagradu“. Dobitnik je i nagrade „Milan Bogdanović“ za književnu kritiku. Živi u Beogradu.

Dejan Aničić (1969, Tübingen, Nemačka), studirao klasičnu filologiju i teologiju na Univerzitetu u Beogradu. Magistrirao na Filozofskom fakultetu u Atini, na temi iz vizantijske književnosti. Doktorski kandidat na Filozofskom fakultetu u Cirihi, Odsek za klasičnu filologiju. Prevodio je na srpski sa više jezika i priredio nekolicinu knjiga. Objavljuje naučne radove na novogrčkom i nemačkom. Urednik u izdavačkoj kući „Karpas“. Živi u Cirihi.

Muharem Bazdulj (1977, Travnik), diplomirao je engleski jezik i englesku i američku književnost na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Prevodi sa engleskog jezika. Objavio četiri knjige priča: *One like a Song* (1999), *Druga knjiga* (2000), *Travničko trojstvo* (2002) i *Čarolija* (2008); tri romana: *Koncert* (2003), *Đaur i Zulejha* (2005) i *Tranzit, kometa, pomračenje* (2007); kao i knjigu eseja *Poslovi i dani* (2005), knjigu kolumni *Filigranski pločnici* (2009) i zbirku pesama *Heroes* (2007). Za *Drugu knjigu* dobio je nagradu "Soros Foundation – Open Society BiH" za najbolju knjigu priča u Bosni i Hercegovini 2000. godine. Knjige su mu prevedene na engleski, poljski i nemački. Radi kao novinar u sarajevskom „Oslobođenju“. Živi u Sarajevu.

Dragana Beleslijin (1975, Novi Sad), magistrirala je na Odseku za srpsku književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Kritičke i književnoistorijske tekstove objavljuje u periodici. Objavila je studiju *Sterijine paradije: iskušenje (post)modernog čitanja* (2009), kao i knjigu izabranih književnih kritika i eseja *Dan, kontekst, brzina vetra* (2010). Živi u Novom Sadu.

Marija Bergam (1981, Herceg-Novi), doktorirala je Teoriju i praksu prevođenja na Univerzitetu u Bariju, pri Odsjeku za anglogermanske i istočno-

evropske studije, na Fakultetu stranih jezika i književnosti. Tamo trenutno radi kao mladi istraživač na Odsjeku za anglistiku. Napisala je disertaciju pod nazivom *Italijanski prevod Omerosa-a Dereka Volkota: Analiza prevoda kao pristup književnom tekstu*. Pored prevoda Dereka Volkota i Lorne Gudison, objavila je kritičke eseje na italijanskom i engleskom jeziku o Volkotu.

Zoran Ćirić (Niš, 1962), objavio je knjige priča: *Zlatna dekada* (1992), *Nišvil* (1994), *Kalibar 23 za specijalistu* (1995), *Zen Srbiana* (1997), *Vulvaši* (1998), *Odbrana gradova* (1998), *Kaži mami* (1999), *Starinska stvar* (2001), *Gang of Four* (2005), *Tvrda ljubav* (2006), *Solidno srce* (2008), *Telesna straža* (2010); romane: *Prisluškivanje* (2002), *Hobo* (2001), *Smrt u El Pasu* (2003), *Slivnik* (2004); knjigu pop-eseja *Divlja horda / Zabeleške mlađeg pokvarenjaka* (2007), *Noć svih svetih* (2009); knjige poezije: *Rio Bravo* (1990), *Remix* (1991), *Wah – Wah* (1992), *Tajni život u Srbiji* (1995), *Post* (1996), *Pesme o zanatima* (1997); knjigu – „katalog sponzora“ *Magični geto* (koautor Zlatko Ristić Paya, 1995). Dobitnik je više nagrada, između ostalih, „Branko Radičević“, Fonda „Borislav Pekić“, NIN-ove nagrade, nagrade Narodne biblioteke Srbije za najčitaniju knjigu u 2002. Priče, pesme i odlomci iz romana prevedeni su mu na više stranih jezika. Živi i radi u Nišu.

Nenad Daković, postfilozof. Objavljuje od 1969. godine. Knjige: *Moderna tumačenja Hegela* (separat u časopisu „III Program“, 1987), *Ogled o sablasnom* (1993), *Postmoderna citanta* (1996), *Proširena verzija* (1999), *Noćni rat* (1999), *Novi nihilizam – zbornik* (1996), *O Dekartovoj smrti Radomira Konstantinovića* (zbornik sa R. Kuzmanovićem, 1998), *Varalice – ogledi iz postfilozofije* (2005), *Knjiga o postfilozofu* (2009).

Edvidž Dantika (Edwidge Danticat, 1969, Port-au-Prince, Haiti), američka književnica poreklom sa Haitija. Sa dvanaest godina preselila se u Njujork. Diplomirala je francuski jezik na koledžu Bernard, a magistrirala na univerzitetu Braun. Objavila je romane *Breath, Eyes, Memory* (1994), *The Farming Bones* (1998), *The Dew Breaker* (2004; srp. prevod *Krvnik*, „Portalibris“, 2005), zbirku priča *Krik? Krak!* (1995),

kao i memoare *Brother, I'm Dying* (2007), za koje je dobila Nagradu američkih književnih kritičara.

Petar Duza (1952, Nevesinje) magistar likovnih umetnosti, slikar, likovni kritičar i teoretičar umetnosti. Imao je 20 samostalnih i veliki broj kolektivnih izložbi u zemlji i inostranstvu. Dela mu se nalaze u mnogim privatnim zbirkama, galerijama i muzejima. Bio je saradnik u relizaciji više enciklopedijskih studijskih projekata. Između ostalog, bio je stalni likovni kritičar prištinskog dnevnog lista „Jedinstvo“, časopisa za književnost i umetnost „Stremljenja“, „Politike“, objavljivao je u „Književnim novinama“, a bio je glavni i dogovorni urednik „Univerzitetske misli – časopisa za umetnost“ edicije Univerziteta u Prištini. Objavljivao je oglede iz oblasti savremene likovne umetnosti u časopisnoj periodici. Redovni je profesor slikarstva, na Fakultetu umetnosti u Zvečanu, Kosovska Mitrovica. Živi i stvara u Beogradu.

Dubravka Đurić (1961, Dubrovnik), feministička pesnikinja i teoretičarka. Diplomirala je i magistrirala na grupi za Opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu, doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se teorijom kulture, teorijom medija, teorijom moderne i postmoderne poezije, teorijom roda, umetničkim i pesničkim performansom. U statusu predavačice ili gosta predavača držala predavanja u Centru za ženske studije, na AOM-u, Fakultetu političkih nauka, Fakultetu dramskih umetnosti, kao i na fakultetima u SUNY-Bafalo i UCSD, San Dijego, u Ljubljani i Kopru. Priredila i prevela niz teorijskih temata u časopisima iz oblasti teorije poezije i teorije umetnosti. Jedna je od osnivačica i urednica časopisa „ProFemina“. U Asocijaciji za žensku inicijativu pokrenula Ažinovu školu poezije i teorije. Zbirke poezije: *Priroda meseca, priroda žene* (1989), *Knjiga brojeva* (1994), *Klopke* (1995), *All-Over: izabrane i nove pesme sa esejima koji određuju fazu moje poezije od 1996-2004* (2004). Objavila je brojne kritike i studije o poeziji, umetnosti i plesu, kao i knjige *Jezik, poezija, postmodernizam* (2001), *Govor druge* (2006), urednica je antologije tekstova *Impossible Histories – Historical Avant-Gardes, Neo-Avant-Gardes, Post-Avant-Gardes in Yugoslavia 1918-1991* (2003). Živi u Beogradu.

Andrija Filipović (1984, Niš), diplomirao na odseku za filozofiju na Filozofskom fakultetu u Nišu. Studira u Beogradu na interdisciplinarnim doktorskim je studijama na odseku za teoriju umetnosti i medija na Univerzitetu umetnosti. Bavi se prevodi-

laštvom i naučnim radom u oblasti savremene francuske filozofije i teorije umetnosti. Prevodio je Altisera, Barta, Deleza i dr. Živi u Beogradu.

Mišel Fuko (*Michel Foucault*, 1926. Poatje – 1984, Pariz), jedan je od najuticajnijih francuskih filozofa druge polovine XX veka i ujedno jedan od najistaknutijih predstavnika tzv. „poststrukturalizma“. Na francuskom Kolež d' Fransı je držao katedru „Istorije sistema mišljenja“. Širu slavu je stekao prevashodno svojim studijama o medicini, ludilu, zatvorima, seksualnosti. U *Istorija ludila u doba klasicizma* (1961) oslikava pojavu sveta razuma i ludila, koji simboliše nastanak modernih ludnica i rođenje psihijatrije. U delu *Rađanju klinike* (1963) ocrtava pomeranja od anatomske-klasične metode do moderne naučne medicine. Kako se „posmatranje“ pomera od spoljašnjosti tela ka njegovoj unutrašnjosti, medicina postaje ključna nauka humanističkih disciplina i ljudsko biće postaje „objekt pozitivnog znanja“. U *Nadzirati i kažnjavati* (1975) Fuko istražuje promene u kaznenim režimima, „mikro-fiziku moći“ počev od javnih pogubljenja u XVIII veku do dnevnog rasporeda u savremenim zatvorima, od regulisanja tela do regulisanja duše. Strategije ograničavanja u zatvorima konačno postaju model za čitavo moderno društvo: režim posmatranja, nadgledanja, klasifikacije, hijerarhije, pravila, discipline i socijalne kontrole. Projekt *Istorije seksualnosti* (prvi tom se pojavio 1976. god) je zamišljen u 6 tomova, ali su do njegove smrti izašla samo tri. Upravo je u ovom prvom tomu njegovo objašnjenje moći, o kojem se kasnije ponajviše raspravljalo, najjasnije izneto tvrdnjom da „diskurzivne formacije“ ne vrše nad društvenim subjektima moć samo time što ih ugnjetavaju, ograničavaju itd, nego i time što ih stvaraju. Nijedna od ove pomenute četiri studije, međutim, ne može se shvatiti kao neposredna istorija progressa („u istoriji se može govoriti o progresiji, ne obavezno i o progresu“). Fukoov cilj je bio pre da pokaže glavna pomeranja u diskursima i kako novi „režimi istine“ određuju naše znanje, naš sistem kategorizacije, verovanja, naše prakse. Fukoovo delo stoga nadilazi studije o slučajevima, ono predstavlja širu teoretsku spekulaciju o organizaciji znanja i moći u modernom svetu, o implikacijama naročitih diskursivnih formacija za socijalnu kontrolu, o čemu je naročito govorio u ranijim delima kao što su *Arheologija znanja* (1969) i *Reči i stvari* (1966).

Suzana Gaze (*Zsuzsanna Gahse*, 1946, Budimpešta), nemačka je književnica mađarskog porekla. Izbegla je s roditeljima 1956. u Austriju, dugo je živela u Nemačkoj, a poslednjih desetak godina na-

stanjena u Švajcarskoj. Piše na nemačkom jeziku, prevodi s mađarskog. Objavila je oko petnaest knjiga (ponajviše proze), držala poetička predavanja na univerzitetima u Bambergu i Drezdenu. Dobila je više nagrada.

Janoš Geci (1954, Monoštorpali, Mađarska), mađarski pisac, pesnik, istoričar umetnosti, docent, šef katedre na Panonskom univerzitetu u Vesprenu. Diplomirao je biologiju na Univerzitetu u Segedinu, zatim se bavio antropološkim istraživanjima i istorijom mentaliteta, dve decenije istražuje kulturnološku istoriju ruže. Autor je pet monografija na tu temu. Kao pesnik i prozni pisac, svojim pesničkim i vizuelno-poetskim delima, postao je poznat stvaralac svoje generacije.

Nenad Grujičić (1954, Pančevo), piše poeziju, prozu, eseje i književnu kritiku. Objavio je sledeće knjige: poezija – *Maternji jezik* (1978), *Linije na dlanu* (1980), *Vrvež* (1985), *Carska namiguša* (1990), *Jadac* (1993), *Pusta sreća* (1994), *Log* (1995), *Maternji jezik i pesme pri ruci* (1995), *Cvstac* (1996), *Čistac* (1997), *Snovilje* (1998), *Živa duša* (1999), *Lotac i mati* (izbor, 2002), *Mleč* (2004), *Svetlost i zvuci* (izabrane i nove pesme, 2005), *Šajkaški soneti* (2008); knjiga pripovedaka *Priče iz potaje* (2007) i roman *Muža duša* (2009); almanah stihova *Auh, što život ušima striže* (1989); eseji i kritike – *Prokrustova postelja* (1989), *Ples u negvama* (1998), *Polemike i odušci* (2004); studija *Branko – pesnik mladosti* (1984); studija i antologija *Ojkača* (1988); knjiga razgovora *Živi zvuci Nenada Grujičića* (2008). Živi u Novom Sadu.

Patrik Haton (Patrick H. Hutton) je profesor-emeritus istorije na Univerzitetu u Vermontu (SAD) i predavao je francusku intelektualnu istoriju. Objavljivao je brojne radove iz oblasti kulturne i intelektualne istorije. Među poznata dela mu spadaju: *The Cult of the Revolutionary Tradition* (1981), *History as an art of memory* (1993), *Vico for historians* (1996), *Philippe Ariès and the politics of French cultural history* (2004). Bio je jedan od organizatora seminara „Tehnologije sopstva“ koji je održan sa M. Fukoom na Univerzitetu Vermont 1982, na osnovu kojeg je objavljen zbornik radova *Technologies of the Self: A Seminar with Michel Foucault* (1988).

Dušan Ivanić (1946, Gubavčevo Polje kod Gračaca), redovni je profesor na Filološkom fakultetu u Beogradu, gde predaje Srpsku književnost XVIII i XIX veka. Urednik je „Književne istorije“, časopisa za nauku o književnosti. Najvažnije monografije i zbirke studija: *Srpska pripovijetka između romantike i reali-*

zma (1976), *Zabavno-poučna periodika srpskog realizma: Javor i Stražilovo* (1988), *Modeli književnoga govora: iz istorije i poetike srpske književnosti* (1990), *Oblik i vrijeme (studije iz istorije i poetike srpske književnosti)* (1995), *Srpski realizam* (1996), *Književnost Srpske Krajine* (1998), *Osnovi tekstologije (Uvod u tekstologiju nove srpske književnosti)* (2001), *Ka poetici srpskog realizma* (2007) Živi u Beogradu.

Aleksandra Izgarjan (1972, Zrenjanin), magistrirala je i doktorirala na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, gde radi kao docent na predmetu Američka književnost. Autorka je monografija *Neprekinuta crna priča* (2002) i *Maksin Hong Kingston i Ejmi Ten: ratnica i šamanka* (2008), kao i radova iz oblasti američke književnosti i teorije prevodjenja publikovanih i predstavljenih u zemlji i inostranstvu. Prevodi sa engleskog. Živi u Novom Sadu.

Boris Jovanović Kastel (1971, Trebinje), objavio je deset knjiga poezije i dve zbirke eseja. Prevoden je na italijanski, engleski i slovenački jezik. Urednik je časopisa „Ovdje“. Zastupljen je u više antologija. Živi u Podgorici.

Damir Krkobabić (1977, Senta), diplomirao je na Odseku za psihologiju Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Aktivan je u civilnom sektoru i radi u Novom Sadu. Bavi se povremeno prevodjenjem sa engleskog. Ko-priredivač zbornika o Frojdu (*Kritičke evaluacije*, Karpos, 2006). Živi u Bečeju.

Aleksandar B. Laković (1955, Peć), piše poeziju i književnu kritiku. Objavio je sledeće knjige: poezija – *Noći* (1992), *Zaseda* (1994), *Povratnik u Hilandar* (1996), *Drvo slepog gavrana* (1997), *Dok nam krov prokišnjava* (1999), *Ko da nam vrati lica usput izgubljenog* (izbor, 2004); studije – *Od totema do srodnika: mitološki svet Slovena u srpskoj književnosti* (2000), *Hilandarski putopisi* (2002), *Tokovi van tokova – autentični pesnički postupci u savremenoj srpskoj poeziji* (2004), *Jezikotvorci: gongorizam u srpskoj poeziji* (2006) i *Dnevnik reči: eseji i prikazi srpske pesničke produkcije 2006-2007* (2008). Živi u Kragujevcu.

Nebojša Lazić (1965, Novi Sad), magistrirao je grafiku na Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu, gde je završio i doktorske umetničke studije. Master diplomu stekao je i na Institutu za litografiju Tamarind (Univerzitet Novi Meksiko, SAD) 1995. godine. Predavao je na kursu litografskih tehnika u nekoliko profesionalnih grafičkih studija u Njujorku i Nju Džerziju (1995-2006). Od 2007. godine do danas je Umetnički saradnik Centra za grafiku i vizuelna istraživanja

na Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu. Samostalno je izlagao u Srbiji, SAD, Turskoj i Švedskoj.

Doris Lesing (*Doris Lessing*, 1919, Kermanšah u Persiji, današnji Iran), dobitnica Nobelove nagrade za književnost, smatra se jednim od najznačajnijih britanskih pisaca druge polovine XX veka. Počevši od prvog romana *Trava peva* (*The Grass is Singing*, 1950), koji se bavi samozadovoljnim filistarskim društvom belih doseljenika u Južnoj Africi, privlači značajnu pažnju, a nakon romana *Zlatna beležnica* (*The Golden Note-book*, 1962), kritičari je identifikuju kao vodećeg feminističkog pisca. Temi pritisaka kojima konformistička društvena sredina izlaže pojedinca Lesingova se vraća i u narednim romanima, *Uputstva za silazak u pakao* (*Briefing for a Descent into Hell*, 1971) i *Leto pre sumraka* (*The Summer Before the Dark*, 1973). Krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih, okreće se isključivo pisanju naučne fantastike u seriji romana *Kanopus u Argosu* (*Canopus in Argos*). Realističkom pisanju će se vratiti u romanima *Dnevnik dobrog komšije* (*Diary of a Good Neighbour*, 1983) i *Kada bi stari mogli da...* (*If the Old Could...*, 1984), objavljenim pod pseudonimom Džejn Somers (nakon odbijanja od više izdavača) i sa veoma malo publiciteta. No, kada je otkriven pravi identitet pisca, zanimanje za ove knjige je naglo poraslo, kako među kritičarima tako i među čitaocima. Živi u Londonu.

Tibor Mačai (1954, Subotica), prevodjenjem se bavi od 1978. godine, kada je postao novinar u Radio Subotici. Od 2001. godine je samostalni naučni i stručni prevodilac – konferencijski tumač sa više objavljenih prevoda knjiga i drugih radova na srpskom, odnosno mađarskom jeziku.

Klaudio Magris (*Claudio Magris*, 1939, Trst, Italija), romansijer, pripovedač, esejista, dramski pisac, književni istoričar. Jedan je od najznačajnijih savremenih italijanskih pisaca. Magris je decenijama bio profesor moderne nemačke književnosti na Univerzitetu u Trstu. Napisao je čitav niz knjiga o istoriji i kulturi srednje, južne i jugoistočne Evrope. Dugogodišnji je kolumnista italijanskog dnevnika „Corriere della Sera“. Najvažnije knjige proze: *Nagađanja o jednoj sablji* (1984), *Dunav* (1986), *Ono drugo more* (1991), *Mikrokosmosi* (1997), *Naslepo* (2005), *Vi ćete, dakle, razumeti* (2006). Drama: *Stadelman* (1988). Najvažnije knjige eseja i književnoistorijskih studija: *Habzburški mit u modernoj austrijskoj književnosti* (1963), *Trst: identitet granice* (zajedno sa Angelom Arom, 1982), *Utopija i otrežnjenje* (1999), *Nedovršeno putovanje* (2005), *Priča nije završena* (2006). Proza,

eseji i studije Klaudija Magrisa prevedeni su na sve veće svetske jezike. Dobio je veliki broj nagrada za književnost, od kojih su najvažnije: nagrada „Strega“, nagrada „Erasmus“, nagrada „Princ od Asturije“, austrijska Državna nagrada za književnost, nagrada „Valter Halštajn“, Nagrada za evropsko sporazumevanje Sajma knjiga u Lajpcigu, nagrada „Tomazi di Lampeduza“, Vurtova nagrada za evropsku književnost, nagrada „Vilenica“, nagrada „Žan Mone“, Nagrada za mir nemačkih izdavača i knjižara. Živi u Trstu.

Lois Maknej (*Lois McNay*), britanska teoretičarka, profesorka političke teorije na koledžu Somerville Univerziteta u Oksfodu. U fokusu njegovog rada je „kontinentalna“ društvena teorija i feministička misao. Objavila je dve knjige o Fukou: *Foucault And Feminism: Power, Gender, and the Self* (1992) i *Foucault: A Critical Introduction* (1994). U potonjim radovima bavila se nizom aktuelnih teoretskih problema iz feminističke perspektive, poglavito preispitivanjem pojmova kao što su „priznanje“, „agentnost“, „intersubjektivnost“, „rod“ itd, u delima: *Gender and Agency: Reconfiguring the Subject in Feminist and Social Theory* (2000), *Intersubjectivity* (2007) i *Against Recognition* (2008).

Dragoslav Mihailović (1930, Čuprija), redovan je član Srpske akademije nauka i umetnosti. Objavio je sledeće knjige: *Frede, laku noć* (pripovetke, 1967), *Kad su cvetale tikve* (roman, 1968), *Petrijin venac* (prozni ciklus, 1975), *Čizmaši* (roman, 1983), *Uhvati zvezdu padalicu* (pripovetke, 1983), *Uvođenje u posao* (drame, 1983), *Vijetnamci* (scenario za igrani film, 1990), *Lov na stenice* (pripovetke, 1993), *Gori Morava* (roman, 1994), *Goli otok I – III* (publicistika, 1990-1995), *Odlomci o zlotvorima* (proza, 1996), *Zlotvori* (roman, 1997), *Kratka istorija satiranja* (studija, 2000), *Jalova jesen* (pripovetke, 2000), *Crveno i plavo* (ogledi i članci, 2001), *Treće proleće* (roman, 2002), *Vreme za povratak* (besede, 2006), *Majstorsko pismo* (besede, 2007) i *Preživljavanje* (pripovetke, 2010). Dobitnik je desetak književnih nagrada i preveden je na većinu evropskih jezika. Živi u Beogradu.

Snežana Milinković, književni istoričar, esejista i prevodilac sa italijanskog jezika (*Grad u istoriji Evrope* Leonarda Benevola, *Slovenska pisma* Đuzepea Macinija, *Istorija italijanske književnosti* Đulija Feronea, *Kavur i Balkan* Angela Tambora, *Mikrokosmosi* Klaudija Magrisa). Objavila je književnoistorijsku studiju *Preobražaji novele: novela od V. Vrčevića i S. Matavulja i italijanska novelistička tradicija* (2008). Docent je na Katedri za italijanistiku Univerziteta u Beogradu. Živi u Beogradu.

Silvija Monros Stojaković (1949, Buenos Ajres, Argentina), osnovnu školu, gimnaziju i filološke studije završila je u Beogradu. Svoj književni rad započela je 1976. godine kao prevodilac, a do danas se ogledala u monografskoj i kritičkoj esejistici, poeziji i u romanesknoj, putopisnoj i epistolarnoj prozi. Objavila je *Poslednje Kortasarove školice* (prepiska sa Kortasarom, 1991), *Ogledalo ljubavi* (prepiska Olje Ivanjicki i Leonida Šejke, 1994), *Grad nad gradovima* (elektronski odgovor Milosrdnom anđelu, 2000), *Ortegina Klepsidra* (ogledi o filosofiji Hosea Ortege i Gaseta, 2001), *Nastaviće se...* (roman, 2002), *Mi, Salvador Dali* (monografija, 2004), *Moja Argentina* (putopis, 2005), *Sve u svemu – zbirka čutnji* (poezija, 2006). Zahvaljujući istovetnom poznavanju srpskog i španskog jezika, prevela je u oba pravca preko sto bibliografskih jedinica, a nije zanemarljiv ni njen pionirski doprinos prevodenju katalonske književnosti (Kortasar, Marijas, R. Montero, Andrić, Simović, Kovačević i dr). Živi u Beogradu.

Mirjana Novaković (1966, Beograd), objavila je zbirku novela *Dunavski apokrifi* (1996) i romane *Strah i njegov sluga* (2000) i *Johann's 501* (2005). Knjige su joj prevedene na francuski i engleski jezik. Dobitnica je nagrade „Lazar Komarčić“. Živi u Beogradu.

Mihajlo Pantić (1957, Beograd), prozni pisac, kritičar, univerzitetski profesor. U književnosti je debitovao početkom 80-ih godina prošlog veka, da bi do danas objavio više od četrdeset knjiga studija, eseja, književnih kritika i antologija, te osam knjiga priča. Priče su mu prevedene na dvadesetak jezika i uvrštene u mnoge antologije i pregledne kod nas i u svetu. Od novijih dela treba spomenuti kapitalnu *Antologiju srpske pripovetke 1-3* (2005), potom kolekciju *Sve priče Mihajla Pantića 1-4* (2007), te pripovedačku zbirku *Ovoga puta o bolu* (2007). Živi u Beogradu.

Vladimir Pištalo (1960, Sarajevo), jedan je od začetnika stihovnog pisma u nas. Objavio je statut „Beogradske manufakture snova“, a pokretač je i urednik Almanaha „Beogradske manufakture snova“. Objavio je knjige priča *Slikovnica* (1981), *Manifesti* (1986), *Noći* (1986), *Kraj veka* (1986), *Vitraz u sećanju* (1994), *Priče iz celog sveta* (1997) i *O čudu* (2002); novele *Korto Malteze* (1987) i *Aleksandrida* (1999); romane *Milenijum u Beogradu* (2000) i *Tesla, mladost* (2006) i *Tesla, portret među maskama* (2008), za koji je dobio NIN-ovu nagradu. Priče su mu zastupljene u više antologija u zemlji i inostranstvu, a prevoden je na francuski, nemački, holandski i engleski jezik. Predaje američku istoriju na Beker koledžu u Masačusetsu.

Ivan Radosavljević (1969, Jagodina), diplomirao je svetsku književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Od 1994. do 1999. radio je kao urednik u književnom časopisu „Reč“, a od 1999. do danas je urednik u izdavačkoj kući „Stubovi kulture“. Piše književnu kritiku, prevodi s engleskog, francuskog i španskog jezika. Objavio je knjigu književnih kritika *Budno oko – Iz savremene srpske proze* (1999). Živi u Beogradu.

Mirnes Sokolović (1986, Sarajevo), student je na Odsjeku za književnosti naroda BiH na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Objavljuje u periodici. Živi u Sarajevu.

Jelena Stakić (1940, Beograd), diplomirala na Univerzitetu u Beogradu 1962, na Odsjeku za psihologiju. Bavila se novinarstvom, publicistikom i prevodenjem. Sa francuskog i engleskog je prevela preko stotinu naslova. Predsednik je Udruženja književnih prevodilaca Srbije. Živi u Beogradu.

Stevan Tontić (1946, Gardinovci kod Sanskog Mosta), pesnik, prozaist, prevodilac, urednik, antologičar. Diplomirao je filozofiju sa sociologijom na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Objavio je sledeće zbirke poezije: *Nauka o duši i druge vesele priče* (1970), *Tajna prepiska* (1976), *Naše gore vuk* (1976), *Hulim i posvećujem* (1977), *Crna je mati nedjelja* (1983), *Prag* (1986), *Ring* (1987), *Sarajevski rukopis* (1998), *Blagoslov izgnanstva* (2001), *Sveto i proketo* (2009). Poezija mu je prevedena na nekoliko stranih jezika. Dobitnik je brojnih domaćih i međunarodnih priznanja i nagrada. Živi u Sarajevu.

Laslo Vogel (Végel László, 1941, Srbobran), prozni i dramski pisac, esejista, kritičar. Svoju književnu karijeru započeo je 1965. godine, objavljujući kritičke tekstove u časopisu „Új Symposion“. Nakon društvenih promena 1989. godine svoje knjige publikuje i u Mađarskoj, sarađuje u svim značajnijim časopisima u Mađarskoj. Objavio je sledeće knjige: romani – *Egy makró emlékiratai* (1967); *A szenvedélyek tanfolyama* (1969); *Áttűn(tet)ések* (1984); *Újvidéki trilógia – Egy makró emlékiratai, Áttűntetések, Eckhardt gyűréje* (1993); *Exteritórium* (2000); *Parainézis* (2003); zbirka novela *Szitkozódunk, de szemünkönél könnyek hullanak* (1969); zbirke eseja – *A vers kihívása* (1975), *Ábrahám kése* (1988); *Lemondás és megmaradás* (1992), *Wittgenstein szövéskéje* (1996), *A nagy Középe-Kelet-Európai Lakoma bevonul a Pikareshk Régénybe, beszély a pikareshk regényről* (1998), *Peremvidéki élet* (2000); zbirka dramskih tekstova *Judit* (1989) i dnev-

ničke beleške *Időírás, időközben* (2003). Vegel je i značajan dramski pisac. Dela na srpskom jeziku: *Memoari jednog makroa* (roman, 1969), *Dupla ekspozicija* (roman, 1983), *Odricanje i opstajanje* (eseji, 1986), *Abrahamov nož* (pozorišni eseji, studije, 1987), *Ekhartov prsten* (1990), *Život na rubu* (eseji, 1992); *Vitgenštajnov razboj* (dnevnički eseji, 1994); *Velika Srednje-Istočno-Evropska Gozba stupa u Pikarski Roman* (roman, 1996); *Bezdomni eseji* (sabrani eseji, 2002); *Exterritorium* (roman, 2002). *Ispisivanje vremena, u međuvremenu* (dnevničke beleške, 2003), *Judita i druge drame* (drame, 2005). Dobitnik je nagrade „Mladost“, „Ady Endre“, nagrade Slobodne štampe, „Déry Tibor“, „Jelenkor“, Zlatne povelje predsednika Republike Mađarske za književni rad, nagrade Knjiga godine u Mađarskoj, „Milán Füst“ za prozu Mađarske akademije nauka i Košutove nagrade (2009). Živi u Novom Sadu.

Vedrana Veličković (1978, Niš), završila je engleski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu i magistrirala na London Metropolitan univerzitetu. Doktorski je kandidat na Kingston univerzitetu u Londonu, gde predaje englesku književnost. U okviru svoje doktorske teze, bavi se proučavanjem ideje „(ne)pripadanja“ u post-1989 crno-britanskoj i postjugoslovenskoj književnosti. Učestvovala je na više međunarodnih naučnih skupova i povremeno prevodi teorijske tekstove za izdavačku kuću „Karpas“. Živi u Londonu.

Sonja Veselinović (1981, Novi Sad), magistrirala je komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde radi kao asistentkinja. Piše eseje, književnu kritiku i poeziju. Prevodi sa francuskog. Objavila je knjigu poetske proze *Poema*

preko (2008). Dobitnica je stipendije iz Fonda „Borislav Pekić“ za 2009. godinu.

Lojze Vizer (Lojze Wieser, 1954, Klagenfurt, Austrija), izdavač, pisac i prevodilac. Njegova izdavačka kuća „Vizer Verlag“, koja već dve decenije uspešno promovise književnost zemalja Jugoistočne Evrope, do sada je objavila više od 800 naslova. Edicije *Europa erlesen* (Iščitati Evropu) i *Wieser Enzyklopaedie* (Vizerova enciklopedija) dostigle su kultni status. Na srpskom jeziku objavljena mu je zbirka pesama *Pan* (2008) i knjiga kulinarskih eseja *Kuvanje pod drugim zvezdama* (2009). Živi u Klagenfurtu/Celovcu.

Derek Volkot (Derek Walcott, 1930, Kastri, Sveta Lucija), karipski pesnik, dramski pisac, kritičar i vizuelni umetnik. Fakultet je završio 1954. u Kingstonu na Jamajci, gde je studirao francuski, latinski i španski. Godine 1959. nastanio se na Trinidadu. Tamo je osnovao *Trinidad Theatre Workshop*, pozorište koje je vodio sve do 1976. Dobitnik je Nobelove nagrade za književnost 1992. godine. Dugo godina je predavao na Bostonskom univerzitetu. Objavio je preko 40 knjiga poezije i dramskih dela, od kojih je najpoznatiji poetski ep *Omeros* (1990). Pola godine provodi u Bruklinu, Masačusets, a drugu polovinu u Tobagu na Trinidadu. Na hrvatski jezik preveden je izbor iz njegove poezije i jedna drama u knjizi *Derek Walcott: Nobelova nagrada za književnost 1992, „Školska knjiga“*, Zagreb, 1995.

Predrag Šaponja (1972, Novi Sad), diplomirao je engleski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Preveo je knjige Doris Lesing, Alis Manro, Ajris Merdok, Luiz Velš, Mišela Fejbera... Dobitnik je nagrade Društva književnika Vojvodine za prevod godine (2007). Živi u Novom Sadu.

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82(05)

POLJA : časopis za književnost i teoriju / urednik
Alen Bešić. – God. 1, br. 1 (1955) – . – Novi Sad : Kulturni
centar Novog Sada, 1955 – . – 23 cm

Šest brojeva godišnje
ISSN 0032-3578

COBISS.SR-ID 5142786